

1.

Bu sabah Rino telefon etti. Gene para isteyecek sandım ve reddetmeye hazırlandım. Oysa beni aramasının nedeni bambaşka-
kaydı: annesi ortadan kaybolmuştu.

“Ne zamandan beri?”

“İki haftadır.”

“Şimdi mi arıyorsun beni?”

Ses tonumu düşmanca bulmuş olabilir, oysa ben ne öfkelenmiş ne gücenmişim, sadece inceden alay etmişim. Karşılık vermeye çalıştıysa da bunu pek beceremedi, biraz yerel lehçe, biraz İtalyanca konuşarak utanç içinde bir şeyler geveledi. Annesinin her zamanki gibi Napoli’de dolaşmaya çıktığını sandığını söyledi.

“Geceleri de mi dolaşıyor?”

“Nasıl biri olduğunu sen iyi bilirsin.”

“Bilirim ama iki haftalık bir yokluk sana normal mi göründü?”

“Evet. Sen epeydir görmüyorsun, eskisine göre daha da kötüleşti: hiç uyumuyor, geliyor, gidiyor, canı ne isterse onu yapıyor.”

Sözün özü, sonunda kaygılanmıştı. Sağa sola sormuş, hastaneleri dolaşmış, hatta polise bile başvurmuştu. Hiçbir haber alamamıştı, annesi hiçbir yerde yoktu. Ne evlattı ama; kırk yaşını aşkın, şişman, hayatında hiç çalışmamış, sadece ufak çapta